

Phần 6

Chương 16

Tiếng gió gào thét bên tai, đợi tới lúc Nhạn Hồi mở mắt ra thì nàng cũng đã thoát khỏi được cái động tối om kia, ra ngoài sơn động.

Ánh sáng len lỏi chiếu sáng xung quanh, nhưng tiếng “ầm ầm” bên tai lại chẳng dứt. Nhạn Hồi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đất đá đang dần đổ sụp xuống trong hồ.

Một hòn đá khổng lồ lăn từ trên núi xuống hồ, hòa với tiếng sấm sét trầm đanh như muốn xoáy cả mạch nước ngầm cuộn cuộn, quấy mặt hồ vốn thanh tịnh thành một vũng bùn.

Lúc này nàng chỉ mới ra khỏi sơn động nhưng vẫn còn ở dưới chân núi, chỉ ngây người một chốc mà đã có hòn đá suýt rơi trúng người nàng, Nhạn Hồi không dám dừng lại nữa, dưới chân nàng tụ khí bay lên, nhưng lúc này khí lực trong cơ thể nàng rất yếu ớt, chỉ bay được một chút đã rơi xuống hồ nước.

Giữa giữa trong cái hồ đen ngòm lấy một lúc, Nhạn Hồi mới bò nổi lên bờ, cả người ướt nhẹp.

Nàng nằm sấp bên bờ ho khan một lúc lâu rồi mới ôm vai ngồi xuống, thở hổn hển, nàng nhìn đồng đất đá vẫn còn đang lăn xuống, sau đó khẽ nhếch môi.

Nghĩ đến vẻ mặt há hốc mồm của tên Yêu Long ngàn năm kia, trong lòng Nhạn Hồi lại không nén được cảm giác vui vẻ.

Nàng cũng không phải là người tùy tiện để người ta tính kế đâu nhé.

Nàng xấu bụng mừng thầm một lát, chợt nghe thấy tiếng nổ vang trầm đục vọng tới. Đất đá rung lên, ngay cả chỗ ngồi bên bờ của Nhạn Hồi cũng rung chuyển, ngay sau đó, nàng bắt đầu phát hiện ra nước hồ vốn tới mắt cá chân nàng bây giờ đang dần rút xuống.

Nhạn Hồi lại ngây người, trong lòng biết ngay không ổn liền vội vàng ôm ngực chạy tới chỗ sườn núi, vừa chạy vừa quay đầu lại thì chỉ thấy chỗ kia như có một vòng xoáy khổng lồ đang cuốn hết nước trong hồ lên.

Không lâu sau, lại một tiếng nổ vang lên, núi giữa hồ hoàn toàn sụp đổ, chìm xuống đáy hồ. Dưới tác động của đất đá đổ sụp, hồ nước vốn đang bị cuốn lên đột nhiên ào ra, thủy triều quét mạnh tới bờ.

Cũng may Nhạn Hồi đã chạy tới chỗ cao, nếu không bị thủy triều cuốn vào như thế thì chỉ e là lành ít dữ nhiều mất.

Cũng chẳng cần nghĩ chi nhiều, Yêu Long kia ở trong lòng núi chỉ e cũng đã...

Nhận Hồi nhú mày, vừa nãy hẳn ta còn nói đến là ác độc, vậy mà bây giờ đã chết rồi, chuyện của Tê Vân chân nhân chi e là không sáng tỏ được...

Hơn nữa nghĩ cẩn thận lại thì lúc ở trong sơn động, những lời mà Thiên Diệu nói, ánh trăng khổng lồ, núi tuyết rơi khắp nơi, còn có bóng người giơ kiếm, tất thảy đều giống hệt trong giấc mộng của nàng.

Nếu là nói Yêu Long này hạ chú thuật gì trên người nàng thì cũng không thể được.

Lúc trước nàng không có pháp lực, tên Yêu Long nói đã hạ chú vào màn thầu nàng ăn, vì thế nàng phải ăn mỗi ngày mới không chết bất đắc kỳ tử. Lúc đó nàng tin, nhưng bây giờ pháp lực của nàng đã khôi phục, thăm dò trong người thì nàng đã rõ, tên yêu quái vô sỉ kia rõ là đã trợn mắt nói dối.

Cái gì mà nổ mình mà chết chứ, rõ là hẳn cũng chả có sức mà hạ chú lợi hại tới vậy.

Tuy rằng tên Yêu Long này quả thực đã hạ chú thuật lên người nàng nhưng chẳng qua cũng chỉ là một chú thật truy tung nhỏ bé mà thôi. Thời gian nàng trúng chú quá dài, cho dù không giải được cũng chẳng sao cả, dù sao thì cơ thể nàng cũng không có gì đáng ngại nữa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tên yêu quái kia đúng là lúc nào cũng nói chuyện kiêu nửa nạc nửa mỡ.

Nhận Hồi bỏ chút tâm tư đi phỉ nhổ Thiên Diệu lừa mình lúc đó. Nhưng trong đầu lại tiếp tục suy nghĩ tại sao nàng lại mơ thấy chuyện xảy ra hôm nay.

Chẳng lẽ nàng còn có quan hệ không thể nói gì với tên Yêu Long này sao?

Không thể nào đâu, những chuyện hồi bé, nàng nhớ tất chẳng quên thứ gì, mẹ nàng mất sớm, người cha nghiện rượu của nàng gà trống nuôi con, khoảng thời gian chạy tới chạy lui với đám trẻ con trong thôn lúc đó nàng vẫn còn nhớ rất rõ.

Về sau được Lăng Tiêu thu làm đồ đệ, những năm tháng ở núi Thần Tinh đó nàng đều nhớ chi tiết, rõ ràng tỉ mỉ.

Vậy thì nàng có quan hệ gì với tên Yêu Long này được nhỉ...

Mà nếu nàng có quan hệ với hẳn thì hẳn cũng đã chết rồi, có hay không cũng chẳng quan trọng nữa...

“Nhận Hồi!” Xa xa có giọng nam đang gọi tới.

Nhận Hồi quay đầu thì chợt thấy Xà Yêu đang đẩy bè gỗ dạt theo dòng nước nhanh chóng tới gần nàng, Xà Yêu chống thuyền giữa dòng nước xiết nhưng lại rất êm ả, xem ra đã dùng pháp lực.

Sau lưng Xà Yêu còn có Tê Vân chân nhân đang ngồi và...

Trông thấy người đang nằm dài trên bè gỗ, mặt Nhạn Hồi không nén được đen thùi lùi.

Tuy vừa rồi có nghĩ tới chuyện nếu tên Yêu Long này chết thì cũng có chỗ hỏng việc, nhưng trông thấy hắc bình yên còn sống đi ra như vậy, trong lòng nàng lại cảm thấy rất buồn bực.

Lúc bè gỗ dạt vào bờ, Xà Yêu chột hóa nguyên hình, cuốn Tê Vân chân nhân và Thiên Diệu lên, vững vàng đặt họ lên bờ, sau đó lại biến về hình người.

“Sao ngươi tìm được hắn?” Nhìn người đang hôn mê té trên mặt đất, giọng nói của Nhạn Hồi tràn ngập vẻ không vui, “Hoặc là sao hắn lại tự bò ra được vậy nhỉ?”

“Không phải cô đi với cậu ta sao?” Xà Yêu hỏi lại, nhưng thấy Nhạn Hồi ôm ngực, cả người chật vật thì ngăn người, “Lúc trước ta vẫn coi chừng trước cửa vào, nhưng sau đó lại phát hiện kết giới dần dần yếu đi nhiều, sau đó lại có tảng đá rơi xuống bít lối vào kết giới, ta vốn định chống bè gỗ ra chung quanh xem có lối vào nào khác nữa không, nhưng đất đá lại đang rơi âm ỹ, vì thế ta đành mang Tê Vân đứng ra xa, không dám đứng quá gần. Sơn động nhìn như sắp sập mà vẫn chưa thấy hai người ra ngoài nên ta tính mang Tê Vân rời khỏi đó trước, chẳng ngờ lúc nhìn lại không hiểu sao lại thấy Thiên Diệu nổi lênh phênh trên mặt nước. Vì thế ta liền vớt cậu ta lên.”

Xà Yêu lại nhíu mày: “Cô đã ra được khỏi trận pháp thì sao lại không dẫn cậu ta theo?”

Nhạn Hồi nghe vậy thì cười ha hả, “Ta không tự tay giết chết hắn đã là không phụ lòng người rồi.”

Xà Yêu hơi sững người, trong lòng đã biết hai người địch thị đã xảy ra chuyện gì đó không vui về gì trong động, vì thế cũng không hỏi nữa mà chỉ nói: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta vẫn nên về thôn trước. Vết thương của Thiên Diệu cũng cần điều trị.”

Nhạn Hồi ôm ngực cười lạnh: “Hắn mà bị thương cái gì?” Nói xong nàng quét mắt nhìn Thiên Diệu, lúc này mới nhìn thấy được trên vải thô của y phục trên người hắn đã có máu chậm rãi lan ra.

Lúc này Nhạn Hồi mới nhớ tới tên Yêu Long này hôm qua vì bảo vệ nàng mà bị thương ở lưng.

Nàng nghiêng răng, Thiên Diệu vẫn hại nàng chịu thiệt mấy lần, trong lòng nàng quả thực là hận chết đi được, nhưng dù sao thì hôm qua hắn cũng đã liều mình cứu nàng, bất kể hắn tính toán nàng cái gì thì chuyện hắn cứu mạng nàng cũng vẫn là sự thật.

Nhạn Hồi không nhịn được dấm hai cái lên miệng vết thương của hắn. Nàng nghiêng đầu, chẳng buồn nhìn hắn: “Về trước đã, lúc trước hắn nói đã tìm được

thứ cần tìm rồi, việc trị liệu cho Tê Vân chân nhân hẳn là không có vấn đề gì nữa.”

Nói xong nàng quay đầu nhìn Tê Vân chân nhân, lần này nàng ta vẫn nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt sáng quắc nhưng lại không mở miệng mắng nàng.

Nhạ Hôi cũng không nghĩ nhiều, nàng chỉ đi trước dẫn đường, Xà Yêu liền cõng Thiên Diệu theo sau, mấy người rờn rẫn đi về phía thôn.

Thiên Diệu hôn mê tới thể này, chuyện này nhất định không thể để người trong thôn hay Tiêu lão thái thấy. Vì thế bốn người đành trở về nhà của Xà Yêu trước.

Nơi này yên lặng hẻo lánh, thân thể này của Xà Yêu vốn là một thợ săn, không mấy lui tới với người trong thôn, bình thường cũng chẳng có mấy ai đi về hướng này.

Đặt Thiên Diệu nằm xuống rồi, Xà Yêu mới nhìn hẩn nhịu mày: “Chắc là miệng vết thương đã nứt toác ra rồi, lại còn ngâm nước như vậy, tình hình không mấy khả quan đâu.”

Nhạ Hôi ngồi bên cạnh tự rót cho mình chén trà, nghe vậy thì quay đầu nhìn Thiên Diệu đang nằm trên giường.

Khuôn mặt xinh đẹp đã chẳng còn chút sức sống nào, tóc dài ẩm ướt bết lên mặt, nổi bật vẻ yếu ớt chật vật của hẩn bây giờ, nhưng hàm răng vẫn cắn chặt không buông lỏng chút nào.

“Hẩn còn sống.” Nhạ Hôi lại ngửa đầu uống trà, vuốt mái tóc ẩm ướt của mình, “Hẩn không dễ chết vậy đâu.”

Hẩn là người thoát nhìn yếu ớt nhưng trong lòng lại ôm đầy chuyện không cam lòng, vậy thì sao có thể cho phép bản thân chết sớm được.

Tay Xà Yêu đặt lên cổ tay Thiên Diệu, sau đó nhịu chặt mày lại, sau đó lại đột nhiên trợn mắt kinh ngạc: “Sao... Sao khí tức trong cơ thể cậu ta lại khác như vậy nhỉ?”

Nhạ Hôi nhưn mày: “Khác thế nào?”

“Khí tức lưu chuyển nhanh chóng, không giống người thường.” Xà Yêu lại dò xét thêm, “Ồ... Rất kỳ lạ, nếu nói cậu ta là yêu quái thì trong cơ thể cậu ta lại chẳng có lấy một nửa đồng yêu khí, nếu nói không phải thì khí tức bây giờ của cậu ta... Chẳng hề giống một con người chút nào.”

Nhạ Hôi suy nghĩ một chốc: “Đợi hẩn tỉnh thì hỏi hẩn đi.” Sau đó nàng đứng lên, “Ở đây người có quần áo gì không, nam nữ gì cũng được, y phục của ta vừa rách lại vừa nát, khó chịu quá.”

Xà Yêu đã bắt đầu chăm chú trị thương cho Thiên Diệu, không buồn quay đầu lại: “Trong phòng Tê Vân có.”

Nhạn Hồi cũng chẳng buồn khách khí, nhanh nhẹn đứng dậy bước vào phòng Tê Vân chân nhân. Sau khi về đây, Tê Vân chân nhân liền chui tọt vào phòng mình. Nhạn Hồi gõ cửa vào phòng mà nàng ta cũng không quay đầu lại, chỉ đứng bên cửa sổ bình tĩnh nhìn về một hướng, không biết là đang nhìn cái gì.

Nhạn Hồi hỏi một câu: “Tôi có thể mượn quần áo của cô mặc không?”

Tê Vân chân nhân không đáp lời, Nhạn Hồi biết bây giờ nàng ta thần trí mơ hồ nên cũng chỉ nhếch miệng, tới gần tủ rồi mới nói: “Tôi mở tủ của cô ra nhé?”

Lời này nàng chỉ hỏi theo phép lịch sự mà thôi chứ cũng chẳng mong chờ gì chuyện Tê Vân chân nhân đáp lại, nhưng lúc nàng mở ngăn tủ ra thì lại nghe có tiếng nói khe khẽ truyền tới: “Trở về.”

Nhạn Hồi sửng người, quay đầu nhìn Tê Vân chân nhân, nàng ta vẫn đang nhìn về phía xa xa, bóng lưng chẳng động lấy một chút, tựa như hai chữ vừa rồi là do Nhạn Hồi nghe nhầm vậy.

Nàng thăm dò hỏi một câu: “Cô nói gì cơ?”

Không có ai trả lời.

Nhạn Hồi cũng chỉ đành nhún vai quay đầu lấy quần áo.

Vết thương bị Thiên Diệu đâm trên ngực sâu đến kinh người, đọng một chút đã rất đau nhức, Nhạn Hồi liền chưa vội ra ngoài mà ngồi xếp bằng xuống bên cạnh Tê Vân chân nhân.

Tới buổi tối, lúc ánh trăng chiếu xuống qua khung cửa sổ soi lên quần áo của Nhạn Hồi, bên ngoài mới truyền tới một tiếng thở phào thư thái: “Tĩnh rồi.”

Nhạn Hồi lập tức mở mắt.

Nàng nắm tay, cảm giác nội tức đang chạy khắp tứ chi, nàng cười cười, cảm giác khoan khoái dễ chịu vô cùng. Tuy vết thương có hơi nặng nhưng đã có tu vi rồi thì chỉ cần 1, 2 tháng dưỡng thương nữa mà thôi.

Nàng đứng lên phui quần áo, có nội tức trong người đúng là yên tâm hẳn.

Nàng cà nhắc vui vẻ đứng dậy tính đi ra ngoài, lại thấy Tê Vân chân nhân hững hờ còn đứng bên cửa sổ, vẫn đang nhìn về phía xa xa.

Trong lòng Nhạn Hồi nhất thời tò mò, vì thế cũng tới sau lưng nàng ta dõi theo ánh mắt nàng ta, nhưng ngoại trừ màn đêm thì cũng chẳng phát hiện ra được cái gì nữa.

Nhưng trông thấy chỗ ánh trăng trên bầu trời, Nhạn Hồi lại chợt ngẩn người.

Hướng đó đúng là hướng đi về núi Thần Tinh.

Nghĩ kỹ lại thì mấy ngày trước, lúc Nhạn Hồi trông thấy Tê Vân chân nhân trong cái thôn bé tẹo này, nàng ấy cũng đang nhìn chăm chăm về phía xa xa, chính là hướng này... Nàng ta đang nhìn cái gì?

Hoặc là nói, nàng ta đang trông mong cái gì?

“Chân nhân.” Nhạn Hồi quay đầu nhìn Tê Vân chân nhân một cách chăm chú, “Cô đang nhìn núi Thần Tinh sao?”

Đôi mắt Tê Vân chân nhân hơi sáng lên, nhưng đôi môi lại chỉ mấp máy, nàng ta đảo mắt nhìn Nhạn Hồi, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào nàng, nàng ta khê há miệng, môi mấp máy, nhưng rốt cục vẫn chẳng nói gì cả.

Chương 17

Nhạn Hồi ra khỏi phòng của Tê Vân chân nhân, vừa lúc nhìn thấy Thiên Diệu quần băng trắng, cởi trần nửa trên đang ngồi dậy từ trên giường.

Dường như phát hiện ra có người xuất hiện, đôi mắt Thiên Diệu ngược lên, hiển nhiên là bốn mắt chạm nhau với Nhạn Hồi.

Trong một tích tắc này, Nhạn Hồi đột nhiên cảm thấy ngực mình đập “bịch” một cái, trong mắt nàng nhìn thấy ánh sáng vàng kỳ lạ toát ra từ người Thiên Diệu, vòng quanh người hắt như hình một bộ xương, giống hệt bộ xương rỗng tỏa ánh sáng vàng dưới đáy hồ nàng trông thấy lúc đó vậy.

Nhưng điều kỳ lạ là vàng sáng này hình như cũng chỉ có một mình nàng thấy được, Xà Yêu đang thu dọn hộp thuốc ở bên cạnh vẫn chẳng buồn liếc mắt một cái.

Nàng cũng không lên tiếng, chỉ ngồi xuống cạnh bàn: “Tinh rồi thì nhanh chữa bệnh cho Tê Vân chân nhân đi, đừng có mà kéo dài thời gian.” Nàng tự châm cho mình một ly trà lạnh, “Dù sao hai chúng ta bây giờ cũng chẳng ai muốn gặp ai.”

Ánh mắt Thiên Diệu nhàn nhạt, giọng nói hơi khàn, nhưng ngữ điệu lại vững chắc: “Lời này của cô nói sai rồi.”

Ngụ ý là nói nàng nói sai, hay là nói... còn có chuyện phải tính sổ với nàng?

Nhạn Hồi chậm rãi buông chén trà, trừng mắt nhìn Thiên Diệu.

Xà Yêu ở bên cạnh thu dọn hộp thuốc xong thì liền đứng thẳng lên nói: “Khí tức trong cơ thể cậu ta vẫn còn hỗn loạn, chỉ sợ đêm nay phải nghỉ ngơi đã.” Xà Yêu đương nhiên không phải thực sự lo lắng cho Thiên Diệu, y chỉ đang sợ nếu khí tức của Thiên Diệu hỗn loạn thì chỉ e là chẳng những không chữa được căn bệnh cho Tê Vân chân nhân mà còn có thể gây ra phiền toái.

Nhạn Hồi hừ một tiếng, quay đầu ra khỏi cửa rồi xoay người nhảy lên nóc nhà nằm xuống, dứt khoát tỏ vẻ mắt không thấy tim không phiền. Nhìn ánh

trắng trên nóc nhà, Nhạn Hồi vẫn vợ nghĩ tới những chuyện ngày trước, hai ngày nay nàng đã mệt gần chết, cơ thể lại còn bị thương, chẳng bao lâu nàng đã cảm thấy mơ mơ màng màng muốn ngủ, nhưng trong lòng vẫn khư khư nghĩ đến những chuyện khác khiến nàng không tài nào ngủ nổi.

Vì thế đôi mắt nọ cứ giãy giụa trong đêm như thế.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Nhạn Hồi chợt nghe tiếng nước xối ào ào.

Nàng ngồi dậy thì nhìn thấy Xà Yêu đang ngồi trong sân giặt dội nước giặt quần áo.

Một con xà yêu giặt quần áo...

Nhạn Hồi tò mò nhìn xem, phát hiện hẳn chỉ giặt độc mỗi quần áo của Tê Vân chân nhân. Nhạn Hồi lại càng cảm thấy kỳ lạ, cứ ở yên trên nóc nhà yên tĩnh, nhỏ giọng hỏi hẳn: “Dùng thuật tịnh thân chẳng phải là sạch sẽ rồi sao, sao còn phải tự tay giặt?” Xà Yêu cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Thuật pháp tuy tiện thật, nhưng phải tự giặt tự phơi nắng thì nàng ấy mặc mới thoải mái được.”

“Xem ra anh cũng là người có tình.” Nhạn Hồi nhếch miệng, không ngủ được, lại không có ai nói chuyện, trong lòng Nhạn Hồi bỗng nhiên muốn nhiều chuyện, nàng nghiêng người nhảy xuống nóc nhà, bước hai bước tới bên cạnh Xà Yêu rồi dừng lại, “Ta nói nè, lần trước ta đã muốn hỏi anh rồi, anh là một con xà yêu đạo hạnh chẳng cao bao nhiêu, sao lại có duyên gặp gỡ với Tê Vân chân nhân thế, hơn nữa lại còn thích cô ấy?”

Xà Yêu dừng động tác tay: “Cũng chẳng phải chuyện gì hiếm lạ.” Y vừa vò quần áo vừa nói, “Cô cũng biết đấy, linh khí ở Trung Nguyên nhiều hơn ở Tây Nam rất nhiều, mấy năm trước, ta cùng mấy đồng tông⁽¹⁾ vượt biên giới Thanh Khâu lên vào Trung Nguyên tu hành, chẳng may bị mấy tên tu tiên phát hiện ra. Bị đuổi giết một đường, ta với mấy đồng tông lạc đường trong núi hoang... Lúc bấy giờ, Tê Vân đã cứu ta.” Như thể nghĩ tới lúc đó, sắc mặt Xà Yêu thoáng nhu hòa.

“Lúc đó trên người ta bị thương, cùng đường nằm vất vưởng trong bụi cỏ. Tê Vân đi qua nhìn thấy, ta nhìn quần áo nàng ấy, lại nghĩ thấy khí tức của nàng thì trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, lúc đó chỉ nghĩ là hẳn sẽ phải bỏ mạng nơi đây, chẳng ngờ lúc ấy nàng ấy lại chỉ đường sai cho mấy tên đạo sĩ đang đuổi giết bọn ta.”

Nhạn Hồi nghe vậy thì hơi ngạc nhiên.

Mấy năm nay, giới tu tiên luôn có dị tâm nếu không phải tộc ta thì phải giết trừ, yêu tức là ác, ác thì phải giết. Tê Vân chân nhân thân là chương môn của một trong tam đại môn phái tu tiên nhưng lại “nhân từ nương tay” với yêu quái như thế...

Nhạn Hồi cũng chưa từng nghe qua chuyện thế này. Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì hình như mỗi lần có hành động thất chặt bắt giết đám yêu quái vượt biên vào Trung Nguyên, Tê Vân chân nhân tuy không phản đối nhưng hình như cũng chẳng ra mặt.

“Lúc đó ta còn trẻ, từ nhỏ đã sinh sống cùng với đồng tông, chẳng có chút kiến thức gì về chuyện bên ngoài, cũng chẳng biết nàng ấy là ai. Lúc đó ta chỉ biết mình sắp chết, còn người này thì đã cứu ta, ta liền quấn vào quần áo của nàng, để nàng đưa ta rời khỏi đó, đưa ta về biên giới Thanh Khâu.” Xà Yêu nói đến đây thì bật cười, “Lúc đó Tê Vân cũng cười ta, ‘Tiểu Xà Yêu à, gan người cũng bự thật đấy’.”

Nhạn Hồi cũng cười: “Nếu lúc đó anh rơi vào tay sư phụ hay đám sư thúc của ta thì chỉ e còn chưa chờ anh chạm được góc áo bọn họ thì đã bị bằm thành thịt băm rồi.”

“Vậy mà lúc đó nàng ấy vẫn dẫn ta ra khỏi đó, tiễn ta tới biên giới Thanh Khâu, sau đó để ta tự về Tây Nam.” Sắc mặt Xà Yêu ôn hòa, “Lúc bây giờ đang là mùa xuân, đến bây giờ ta vẫn còn nhớ như in một đường đầy hoa và gió mát lúc đó...”

Nhạn Hồi gật đầu: “Sau đó anh liền thích chân nhân luôn. Vì thế bây giờ mới dốc sức liều mạng bảo vệ cô ấy.”

Xà Yêu ho nhẹ một tiếng, hơi quay đầu, dường như đang thẹn: “Cũng... Cũng không hẳn như vậy, chẳng qua là năm đó nàng ấy cứu ta một mạng, hôm nay ta nguyện dùng mạng báo đáp.”

Nhạn Hồi yên lặng nhìn Xà Yêu hồi lâu, thật ra nàng cũng hiểu tâm tình này của y. Kính ngưỡng, sùng bái, ái mộ một người, mà lúc mình thiếu người ta một mạng thì thứ tình cảm này đã không đơn giản như thế nữa, ngày qua ngày, tình cảm đó càng khắc sâu, càng không khống chế được, khó có thể quên... Nhạn Hồi trầm mặc chốc lát rồi nói: “Anh không nghĩ nếu cứ sống như thế này thực ra cũng không tệ sao...”

Ai cũng biết, nếu Tê Vân chân nhân khỏi rồi thì mặc dù cô ấy có nhân từ với yêu quái đi chăng nữa thì cũng không thể ở bên một yêu quái.

Xà Yêu vắt khô quần áo, nói: “Nàng ấy là người trên đỉnh Tiên Sơn, nàng ấy sẽ không muốn sống một cuộc sống như vậy đâu, mà ta cũng chỉ muốn để nàng ấy sống cuộc sống nàng ấy muốn, đây mới là tốt nhất.”

Nghe vậy, Nhạn Hồi không mở miệng nữa, chỉ nhìn Xà Yêu treo quần áo lên, sau đó vào phòng Tê Vân chân nhân ru nàng ấy ngủ. Một mình Nhạn Hồi đứng trong sân, nhìn trăng sáng trên bầu trời đêm, than nhẹ một tiếng. Yêu quái cũng có tình người, chuyện này nếu nói với đám người trên núi Thân Tinh thì có thể nào bọn họ cũng chẳng tin đâu.

Sáng sớm hôm sau.

Thiên Diệu ngồi trên giường, sắc mặt dù vẫn tái nhợt như trước nhưng dường như tinh thần đã khá hơn hôm qua rất nhiều, Nhạn Hồi nhíu mày nhìn hần. Xem ra sau khi tìm được thứ mình cần, tốc độ khôi phục của hần đã tăng không ít.

Xà Yêu dẫn Tê Vân ra khỏi phòng, để nàng ấy ngồi đối diện Thiên Diệu. Thiên Diệu cũng không nhiều lời, hần cắn nát ngón tay mình, nắm lấy tay Tê Vân chân nhân. Xà Yêu có vẻ hơi lo lắng: “Có đúng là trị được không?”

“Thuật sương hoa dùng hỏa để trị là cách phổ biến nhất, anh hần cũng biết chuyện này.”

Xà Yêu nhíu chặt mày: “Nàng ấy sẽ không đau chứ?”

Thiên Diệu gương mặt nhìn Xà Yêu: “Ta không biết.”

Xà Yêu cắn răng, cuối cùng cũng lui lại một bước giữ khoảng cách: “Chữa đi.”

Thiên Diệu vẽ một huyết phù ở cổ tay Tê Vân, sau đó ngón tay điểm trên đầu nàng ấy một cái. Chỉ thấy ở huyết Bách hội của Tê Vân chân nhân lóe lên một cái như ánh lửa, sau đó lại lập tức biến mất, chẳng bao lâu thì vàng sáng đó lại di chuyển tới ngực của Tê Vân chân nhân.

Núi Thần Tinh cũng thường có mấy buổi diễn luyện thuật pháp, thỉnh thoảng cũng có người phân tích cách giải thuật, trong đó có một khóa giải thích làm sao để phá thuật sương hoa. Một đệ tử thi thuật sương hoa trên người một trưởng lão, sau đó trưởng lão vừa giải thích, vừa giải thuật, diễn luyện ngay trên cơ thể mình để các đệ tử có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhạn Hồi nhớ lúc trưởng lão đó giải thuật cũng như thế này, bắt đầu ở thuật bách hội, rót minh hỏa vào rồi để hành hỏa chạy khắp cơ thể từ đầu đến chân, chậm rãi trực hàn khí ra ngoài.

Thuật sương hoa trên người Tê Vân tuy lợi hại nhưng cách giải thuật cũng chỉ có như thế, chỉ cần có ngũ hành hỏa khí thật mạnh là được.

Nhưng điều kỳ lạ là ở chỗ ánh lửa của Thiên Diệu lúc đi tới ngực của Tê Vân chân nhân thì không tiến lên được nữa. Cùng lúc đó, sắc mặt Tê Vân chân nhân lộ vẻ đau đớn.

Xà Yêu thoát cái liền khăn trương: “Sao thế?”

Thiên Diệu cũng nhíu mày: “Chớ lên tiếng.” Hần cắn vào vết thương trên đầu ngón tay, máu lại chảy ra, sau đó lại vẽ một phù chú lên giữa chân mày của Tê Vân, lần này ánh lửa lại lớn hơn, ngay cả Nhạn Hồi đứng xa như vậy mà cũng cảm thấy được nhiệt độ. Ánh lửa thứ hai này giao với ánh lửa thứ nhất đang dừng ở ngực Tê Vân chân nhân, hợp lại sau đó sáng rực lên, chậm rãi di chuyển xuống bụng Tê Vân chân nhân, lần này lại thuận lợi trực thẳng hàn khí tới lòng bàn chân.

Nhận Hồi thở phào một cái, nàng biết đến lúc này thì thuật sương hoa đã được trục kha khá rồi.

Nhưng chẳng ai ngờ đúng lúc này, sắc mặt Tê Vân chân nhân lại trở nên đau đớn, mặt nàng đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run lên, bờ môi như đông lạnh, biến thành màu xanh mét.

Càng đáng sợ hơn là lòng bàn chân nàng ta bỗng nhiên phát khí lạnh, tầng khí lạnh này lạnh tới mức kết sương khắp giường. Ánh lửa lập tức bị đẩy lên phần bụng của Tê Vân chân nhân.

Thiên Diệu còn đang muốn thi lực tiếp thì Nhận Hồi đột nhiên kinh hãi quát lên: “Dừng tay! Dừng tay!” Nàng nghiêm nghị, “Thuật sương hoa cần trả, không thể giải tiếp, mau dừng tay lại!”

Mày Thiên Diệu nhíu chặt lại, hấn rút ngón tay, ánh lửa trong cơ thể Tê Vân chân nhân liền biến mất.

Thoáng chốc, băng sương đã ngưng kết lại trên da Tê Vân chân nhân, bao phủ cả người nàng ấy như một tầng tuyết.

Xà Yêu đã hoàn toàn rời lên, y quỳ trước người Tê Vân chân nhân, nắm chặt tay nàng xoa nắn: “Tê Vân? Tê Vân?”

Dường như Tê Vân chân nhân nghe được giọng y, nàng ta mở to mắt, nhưng lúc này sắc mặt nàng ta không còn thất thần ngỡ ngàng như trước nữa. Đôi mắt nàng ta trong trẻo vô cùng, vẻ mặt phức tạp.

Nàng há to miệng, phun ra một ngụm hàn khí.

Có băng tinh kết lên chân nàng, chẳng mấy chốc đã kết hai chân nàng thành khối băng. Xà Yêu vội lấy tay che hàn băng trên chân nàng lại, muốn dùng nhiệt độ cơ thể của mình hòa tan lớp băng.

Trong mắt Nhận Hồi lộ vẻ phức tạp: “Phá thuật tức tử... Phá thuật tức tử... Phá thuật sẽ chết ngay lập tức...” Nhận Hồi cắn răng, “Có người đã hạ chú thuật này lên nàng ấy.”

Tốc độ của lớp băng rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lan lên bụng Tê Vân chân nhân, Tê Vân chân nhân cắn chặt răng, dường như dùng hết chút sức lực cuối cùng của mình nói: “Ngăn... hấn lại...”

Trong tình cảnh này, dù là Nhận Hồi cũng chẳng tài nào thuyết phục nổi mình rằng người mà nàng ấy nói không phải là Lăng Tiêu nữa.

“Tê Vân... Tê Vân...”

Xà Yêu gọi tên nàng, trong giọng nói tràn đầy tuyệt vọng.

Băng sương bao phủ lên cổ Tê Vân, nàng ấy như muốn gãy giữa, đầu hơi ngẩng lên, cuối cùng nàng ấy nhìn Xà Yêu, khoe miệng đang kết băng mập mạp, không để ý người bên cạnh mà chỉ nói được ba chữ với Xà Yêu: “Cảm ơn

huynh.” BĂNG sương lan khắp mặt nàng ấy, ngưng lại nơi khóe mắt nàng ấy, không để nàng rơi nước mắt.

Tóc sau lưng nàng ấy bị đông cứng thành lớp băng lạnh ngắt.

Tính mạng của nàng ấy kết thúc trong tư thế này. Không thở nữa, cũng chẳng động đậy được nữa.

Xà Yêu thất thần nhìn nàng ấy, dường như đã lạc mất cả hồn phách.

Chỉ nghe một tiếng “rắc”. Một khe hở tự động vỡ ra từ trên đỉnh đầu Tê Vân chân nhân.

“Không...” Xà Yêu đột nhiên hoàn hồn, “Không!” Khe nứt vỡ ra, nứt toác cả khuôn mặt Tê Vân chân nhân, sau đó tiếng vỡ vụn vang lên, Tê Vân chân nhân lập tức vỡ thành những mảnh nhỏ.

“Không! Van nàng, không... Không không không!”

Một tiếng vang giòn tan như bánh xe lăn qua cành khô trên mặt đất, trong tiếng vang này, Tê Vân chân nhân vỡ vụn hoàn toàn, biến thành băng tinh như ánh sao sáng trên bầu trời, rơi xuống như một bầu trời tuyết.

Tiếng vang vụn vỡ, tịch mịch đến dường nào.

Xà Yêu khẽ vươn tay, chỉ ôm được khoảng không trước mặt.

“A...” Giọng của y khàn khàn, như con thú rơi vào đường cùng.

Nhạn Hồi nhìn bóng lưng y quỳ dưới đất, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt rũ xuống, không phản bác được gì.

Thiên Diệu cũng nhìn bàn tay mình, tay nắm chặt thành đấm, cũng chỉ trầm mặc đứng đó.

Ghi chú:

1. Đồng tông: Người cùng tộc.

Chương 18

Xà Yêu cứ quỳ mãi như thế trước giường, mãi lâu sau cũng vẫn chẳng động đậy.

Nhạn Hồi trầm mặc nhìn bóng lưng của y, lặng im không nói gì.

Người phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch này lại là Thiên Diệu ngồi ở bên kia giường: “Xin lỗi...” Giọng nói của hắn khàn khàn, hơi thở nhẹ bằng, hiển nhiên là trạng thái thân thể không được tốt.

Xà Yêu lặng yên một lúc lâu, lúc bấy giờ mới động đậy, y cúi thấp đầu, đưa tay sờ lên giường, chạm tới một cây trầm bị băng tuyết bao phủ, đây là cây trầm cài đầu của Tê Vân chân nhân lúc trước.

Có lẽ đây cũng là thứ duy nhất không biến mất của Tê Vân chân nhân...

Xà Yêu nắm chặt cây trâm trong tay, hàn khí nhuộm phủ một lớp băng lên tay y: “Cũng không trách cậu được...” Tay y nắm cây trâm đến trắng bệch, “Là ta...” Hàm răng y cắn chặt, giọng nói như thể nặn ra từ cổ họng, “Là do ta!” Nước mắt chảy xuống từ khóe mắt y, y nghiêng người tựa vào cạnh giường, cả người run rẩy, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, “Là ta đã hại chết nàng. Là ta đã hại chết nàng...”

Nhạn Hồi nghe vậy thì nắm tay siết chặt lại.

Tiếng khóc của Xà Yêu lớn dần, như một đứa trẻ ngã đau, đau đến tê tâm liệt phế, lẫn hết tất cả những tiếng động.

Nhạn Hồi rũ mắt xuống, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại ba chữ kia của Tê Vân chân nhân: “Ngăn hẳn lại.” Nàng ấy muốn nàng ngăn hẳn.

Tê Vân chân nhân đã chết vì thuật sương hoa, người có thể sử dụng được thuật này lợi hại đến thế, trong thiên hạ này, ngoài sư phụ nàng ra thì cũng chẳng còn ai nữa. Người nàng ấy muốn nàng ngăn cản còn có thể là ai.

Tê Vân chân nhân chết không trách được Thiên Diêu, chẳng trách được Xà Yêu, mà có lẽ phải trách...

“Tại sao!” Vai bị xiết chặt, hai mắt Xà Yêu đỏ sẫm tím lấy vai Nhạn Hồi, “Tại sao Lăng Tiêu lại giết Tê Vân!” Y quát lớn hỏi.

Sắc mặt Nhạn Hồi tái nhợt, nhất thời chẳng nói nổi chữ nào. Nàng cảm lạnh nhìn Xà Yêu, mãi lâu sau mới phản ứng lại được, sắc mặt nàng nghiêm túc trắng bệch: “Ta không nghĩ ra được bất kỳ lý do nào cả.”

Xà Yêu như thể đã điên rồi, y nắm chặt vai Nhạn Hồi, ra sức lay nàng rồi hỏi lại lần nữa: “Tại sao hẳn lại giết nàng ấy? Tại sao phải giết nàng ấy?”

Nhạn Hồi chỉ có thể lắc đầu: “Ta không biết.”

Trong đầu nàng hoàn toàn hỗn loạn, lúc lại là dáng vẻ bị đóng băng toàn thân của Tê Vân chân nhân, lúc lại là cảnh Lăng Tiêu dạy nàng múa kiếm trên đỉnh núi, chốc chốc lại là lúc nàng bị đuổi khỏi sơn môn, Lăng Tiêu chỉ lạnh lùng đứng đó nhìn nàng, trong đầu nàng đâu đâu cũng là hình ảnh Lăng Tiêu chấp tay sau lưng, đứng trước mặt nàng nói với nàng:

“Cầm kiếm trong tay phải nhớ kỹ, không được gây thương tích cho đồng môn, không thể hại đồng đạo. Không thể lấy mạnh hiếp yếu, không được kiêu ngạo tự phụ.”

Giọng nói này như một làn nước trong rửa sạch sự hỗn loạn trong đầu nàng.

Nàng cần phải tin, nàng đã tin nhiều năm như vậy rồi, cho dù người khác có hoài nghi Lăng Tiêu nhưng nàng sẽ không hoài nghi người.

Nhạn Hồi kiên quyết nhìn Xà Yêu: “Trong này nhất định có chuyện hiểu lầm.”

“Còn có hiểu lầm gì?!” Xà Yêu lại gào lên với Nhạn Hồi, một tay lật tung cái bàn bên cạnh, sắc mặt y kích động, “Tê Vân chết vì bị thuật sương hoa cản trở, người có thể tinh thông thuật sương hoa này tới vậy, trên đời này ngoài sư phụ cô ra thì còn có ai?! Có người phương nào có thể hạ thuật tới vậy với Tê Vân được hả!”

Nhạn Hồi trầm ngâm nửa ngày rồi lại nói: “Ta không biết. Nhưng sư phụ ta... Lăng Tiêu chân nhân, đúng là người đối xử lạnh lùng tàn khốc với yêu quái, quan niệm của người cổ hủ ta cũng chẳng phủ nhận, nhưng chính bởi người là người như thế nên mới luôn đúng mực với mọi người, thủ đạo kính nghĩa, những chuyện như giết hại đồng đạo, người tuyệt đối sẽ không làm.”

Nhạn Hồi lại nhìn chăm chăm vào Xà Yêu: “Ta tin tưởng người.”

Ánh mắt Thiên Diệu khẽ chuyển lên người Nhạn Hồi. Sắc mặt hắn mang theo vẻ đánh giá.

Xà Yêu thì đứng nguyên tại chỗ, nắm chặt cây trâm gỗ, sau khi im lặng mất một lúc lâu thì cắn răng nói: “Tê Vân đã chết, cho dù phải dùng hết cả quãng đời còn lại, ta cũng nhất định phải tra ra xem ai đã làm. Đợi đến khi biết được hung thủ...” Y nhìn qua Nhạn Hồi, “Cho dù đối thủ có mạnh đến thế nào, ta nhất định cũng phải băm vằm hắn ra để giải hận cho Tê Vân.”

Nhạn Hồi không tiếp lời, Xà Yêu quay người vào phòng Tê Vân chân nhân: “Không tiền hai vị.”

Xà Yêu không đóng cửa, Nhạn Hồi nhìn thấy y đang thu dọn giường chiếu trong phòng Tê Vân. Bóng lưng y đượm vẻ tiêu điều.

Mới một chút thời gian đã bị cái chết ngăn cách, có lẽ y vẫn còn có thể sờ được nhiệt độ cơ thể của Tê Vân.

Nhạn Hồi không dám nghĩ tiếp nữa.

Thiên Diệu xuống giường, đi giày vào, sau đó đi thẳng ra khỏi cửa: “Đi thôi.” Thiên Diệu nói hai chữ này, thật ra Nhạn Hồi cũng không biết hắn nói đi đâu, cũng chẳng biết tại sao mình lại phải đi theo hắn.

Chỉ là nghe xong câu mệnh lệnh này, nàng cứ thế đi theo mà thôi, thật ra bây giờ nàng cũng chẳng biết đi đâu.

Cứ trầm ngâm đi theo sau lưng Thiên Diệu như thế, cả đường đi Nhạn Hồi chỉ mãi suy nghĩ linh tinh. Đi tới đồng ruộng, mặt trời chói chang hắt bóng hai người sang bên bờ ruộng, Thiên Diệu bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Lăng Tiêu chân nhân khiến cô tin phục như thế sao?”

Bây giờ hẳn là Nhạn Hồi đang cần có người hỏi nàng một câu như vậy. Nàng cúi đầu nhìn qua phía xa xa, bờ ruộng bị mặt trời đốt đến nóng rực, thiêu đốt

không khí khiến không trung như đang khiêu vũ, khiến cho con đường phía trước cong cong, như thể đang pháp phối kỳ lạ.

Giọng nói của Nhạn Hồi cũng lơ lửng như thể sóng nhiệt này: “Mấy năm trước, Tử Nguyệt sư tử cùng phòng ta mất tiền, nàng ta cho rằng ta trộm, liền móc nối với mấy sư tử nữa chặn ta lúc ta vừa xống khỏi đài thí luyện, ta cũng chẳng nói chuyện khách khí với mấy người đó làm gì, chọc giận Tử Nguyệt, tử ta không chịu phục, vì thế liền cãi nhau với ta. Lúc này đại sư huynh ta nhìn thấy liền tới khuyên, lại nói nguyện trả lại hết tiền cho Tử Nguyệt thay ta, ta biết đại sư huynh muốn dàn xếp ổn thỏa, nhưng nói vậy lại chẳng khác gì đẩy ta thành tên “trộm”. Trong lòng ta tức giận, vì thế đánh luôn cả mấy sư tử với đại sư huynh.”

“...” Thiên Diệu nghiêng mặt liếc Nhạn Hồi, “Đúng là chuyện cô có thể làm ra.”

“Ta đánh thắng hết mọi người, nhưng cũng chẳng ích gì. Ta bị phạt tới Thanh Tâm Từ quỳ, quỳ đến đêm khuya thì sư phụ tới, ta nghĩ rằng người muốn mắng ta, muốn trách ta tính tình chẳng ra làm sao, ham chiến hiếu thắng, nhưng không, người lại nói người tin ta.”

Nhạn Hồi lại nói tiếp: “Tất cả mọi người đều cho rằng ta đã trộm, nhưng người lại không nghĩ như vậy, người phạt ta là vì ta làm đồng môn bị thương, người khuyên ta phải có lòng nhân nghĩa, bảo ta không được tổn thương đồng môn, không hại đồng đạo. Không ý mạnh hiếp yếu, không kiêu ngạo tự phụ. Người là con người như thế...” Nhạn Hồi dừng bước: “Ai cũng có thể hại Tê Vân chân nhân, duy chỉ có sư phụ ta là không thể.” Nàng ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu chăm chăm, “Ta chính là người như vậy, chẳng cần lý do gì cũng có thể tin tưởng người.”

Thiên Diệu nhìn đông mắt lặng yên của Nhạn Hồi, sau đó cũng không nhiều lời mà chỉ “Ừ” nhạt một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Đi thẳng tới nội viện của Tiêu lão thái, hai người chẳng ai nói lấy một câu.

Vào trong viện, Thiên Diệu đã hô lên một tiếng: “Bà, con về rồi.” Sau đó hần đẩy cửa đi vào viện.

Nhạn Hồi vẫn đi vào phòng mình như thường lệ, nhưng đi qua cửa phòng Tiêu lão thái lại nghe một tiếng “cách” vang lên như có cái gì rơi xuống đất.

Ngay sau đó, căn phòng liền trở nên yên lặng hoàn toàn.

Nhạn Hồi thấy kỳ lạ, vì vậy liền vào phòng Tiêu lão thái xem qua, nhưng đi tới cửa nàng đã dừng bước.

Phòng Tiêu lão thái tỏa ra mùi thuốc bị hun quanh năm, Thiên Diệu đứng cạnh giường bà, sau lưng hần là một cái bàn, ngọn đèn trên bàn đã đổ, dầu chảy ra khắp bàn, vậy mà Thiên Diệu cũng chẳng đỡ lên, hần chỉ đứng sững bên giường Tiêu lão thái, chẳng có chút động tác nào...

Nhạn Hồi nhìn theo ánh mắt hắn...

Tiêu lão thái nhắm mắt nằm trên giường, ngực không hề nhấp nhô.

Nhạn Hồi lặng yên, ánh mắt lại nhìn lên khuôn mặt Thiên Diệu.

Hắn chỉ đứng đó, lưng chắn ánh sáng hắt vào từ ngoài cửa sổ, khuôn mặt chẳng có bất kì cảm xúc nào. Một lúc lâu sau, hắn bình tĩnh quay đầu nhìn Nhạn Hồi: “Ta đi lấy áo liệm, cô thay quần áo giúp bà một chút.”

Nhạn Hồi chỉ có thể gật đầu nói: “Ừ.”

Mặc dù biết hai người đã đi được mấy hôm rồi, nhưng chuyện đột ngột như thế cũng khiến Nhạn Hồi ngạc nhiên không ít, hơn nữa lại còn trùng hợp như vậy, lại đi vào lúc Thiên Diệu không có ở đây.

Đến cuối cùng bà vẫn không gặp được đứa “cháu trai” này.

Nhạn Hồi nhìn lại trong phòng, cũng chẳng thấy hồn phách của Tiêu lão thái đâu, có lẽ bà đã đi tới một nơi rất an lành, đời này cũng chẳng còn gì để tiếc nuối...

Ngày hôm nay, trong thôn nhỏ núi Đồng La đã chết hai người, một người là Tiêu lão thái, một người là Chu thẩm buôn người.

Người trong thôn nói hai ngày trước sau khi bị người ta treo lên, Chu thẩm trở lại liền luôn mồm nói loạn xạ cái gì mà “yêu quái yêu quái”, kêu la như vậy trong nhà hai ngày, cuối cùng trưa hôm nay cũng chết trong nhà.

Người trong thôn tới báo Tiêu lão thái xong lại rùng rợn như đi chợ tới nhà Chu thẩm.

Trong cái thôn chả lớn là bao này thoáng cái đã chết mất hai người, các thôn dân khác ngại xui nên chạng vạng tối đã ai đóng cửa nhà nấy rồi không chịu ra ngoài nữa.

Tối hôm đó, trong thôn vắng vẻ như chốn không người vậy.

Thiên Diệu cũng không để Tiêu lão thái trong phòng ngủ mấy ngày như người khác, hắn như thể không để ý Tiêu lão thái, đợi thôn dân về rồi, buổi tối hắn liền đào một cái hố sau thôn rồi chôn Tiêu lão thái.

Sau đó, lúc trở về tiểu viện, chẳng biết hắn kiếm được ở đâu mấy hũ rượu lớn, buồn bực yên lặng ôm hũ bắt đầu uống.

Hắn uống từng ngụm từng ngụm như thể muốn ép bản thân vỡ bụng luôn vậy.

Nhạn Hồi nhìn thấy cũng không muốn khuyên can, nhìn hắn uống phóng khoáng tới vậy, nàng cũng ôm lấy một vò rồi không khách khí nâng lên tu ừng ực.

Rượu này không tồi, vị khá ngon, có chút vị ngọt cay chôn trong đất. Nhưng chút sáng khoái này lại như thể tích cốp những thứ không thoải mái lại vào trong lòng, nói cũng chẳng nói ra được.

Mãi đến khi vò thứ nhất đã cạn sạch, Nhạn Hồi mới ịch ôm cái bụng căng tròn, bắt đầu chóng mặt từ từ, lúc này nàng mới buông vò rượu xuống, nhìn Thiên Diệu đang tự châm rượu mà bật cười khanh khách: “Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đỗ Khang⁽¹⁾.”

Thiên Diệu cũng thả vò rượu, hắt lau miệng, sắc mặt đã hơi đỏ ửng dưới ánh trăng.

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi, thấy vò rượu trong tay nàng đã trống không thì chẳng buồn khách khí cướp lấy vò rượu trong tay nàng rồi ném ra chỗ khác, sau đó lại nhét một vò khác cho nàng: “Nữa.”

“Yêu Long âm trầm ngàn năm cũng có lúc hào sảng thế này sao?” Nhạn Hồi ôm rượu, “Nữa thì nữa!”

Hai vò rượu vào bụng, Nhạn Hồi bắt đầu nghiêng ngả trên mặt bàn cười ha hả: “Ha ha ha ha, Yêu Long ngàn năm, mới mấy hũ rượu còm đã khiến người nằm lãn ra rồi.”

Thiên Diệu nằm nghiêng trên mặt bàn nhưng vẫn uống từng ngụm rượu như trước.

Nhạn Hồi chột cánh tay hắt: “Nhìn vẻ chán nản của người bây giờ mà xem, nói người là con Yêu Long đã sống ngàn năm thì ai mà tin chứ?”

Thiên Diệu hình như cũng đã ngà ngà say, hắt nằm dài ra bàn, cười cười: “Chẳng ai tin đâu.”

Câu này cũng chẳng buồn cười nhưng lại chọc cho Nhạn Hồi cười khanh khách, khiến nàng vỗ bàn cười to: “Người đích thị là đồ háo sắc rồi, thế nên mới rơi vào tay nữ nhân chứ.”

Thiên Diệu lườm nàng một cái: “Cô cũng là đồ háo sắc, thế nên mới rơi vào tay sư phụ cô nhỉ?”

“Ta như thế gọi là vận mệnh trêu đùa.” Nhạn Hồi lại chột Thiên Diệu một cái, “Tám chuyện với ta chút đi, sao Tố Ảnh chân nhân lại hại người nhỉ... còn có thể biến người ra thế này.”

Thiên Diệu nghe vậy thì như thể nghe phải chuyện cười, hắt ôm vò rượu bắt đầu cười, bằng vào khuôn mặt xinh đẹp đến mê người, hắt cười rất lâu rồi mới ngừng lại, cong môi nói: “Người ta yêu nhất đã nhỏ vảy rồng của ta, khoét tim rồng của ta, chém sừng rồng của ta, cắt gân rồng của ta, hủy cốt rồng của ta, giam cầm hồn phách của ta, tách rời ta vớt ở khắp trời nam đất bắc, thi thuật dùng trận pháp phong ấn ta, cầm tù ta vĩnh viễn...” Hắt dừng một chút rồi lại uống một hớp rượu, khước miệng vẫn mang ý cười như vậy, “Nàng ấy làm nhiều

như vậy chỉ vì làm cho người nàng thương một bộ áo giáp vảy rồng, bảo vệ người nàng thương trường sinh bất tử.”

Đầu óc đang dần mơ hồ của Nhạn Hồi cũng chẳng lý giải nổi ý tứ nguyên vẹn của những lời này, nàng chỉ nghệt cổ nhìn Thiên Diệu hồi lâu: “Bị phan thân tới vậy, bây giờ sao ngươi vẫn còn sống?”

Thiên Diệu quay đầu lại, cảm giác như say chuẩn choáng nhuộm đỏ đôi mắt ngập nửa sương mù của hắn, che đi một nửa cảm giác trong treo, chỉ chăm chú nhìn Nhạn Hồi.

Khoảng cách giữa hai bọn họ là nửa cái bàn lớn, Thiên Diệu chỉ nghiêng đầu, dán môi bên tai Nhạn Hồi, tiếng được tiếng chẳng ngập tràn sự hấp dẫn: “Vì gặp nàng.”

Ghi chú:

1. Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đỗ Khang. (Lấy gì quên được? Chỉ rượu mà thôi?)

Tào Tháo từng nói: “Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đỗ Khang.” (Để giải ưu sầu, chỉ có Đỗ Khang), Tào Tháo ám chỉ Đỗ Khang là rượu, bởi vì Đỗ Khang là ông tổ nghề nấu rượu.